

Puhukaamme luvusta Room. 6 koskien kristittyjen syntiä

Awaken Biblical Prophecy Commentary – Let's Discuss Romans 6 Concerning Christian Sin

Posted by Gary Ritter | November 5, 2025

https://rumble.com/v719fv6-awaken-biblical-prophecy-commentary-lets-discuss-romans-6-concerning-christ.html?e9s=src_v1_ucp_a

Transkriptio:

Sarjassani erittäin epäsuosittuja kommentteja pelastettujen uudestisyntyneiden kristittyjen mahdollisuudesta todella päättää kävellä pois uskostaan, olen tässä toisella keskustelulla tästä tiukasti Uuden Testamentin aiheesta. Koska monien mielessä näyttää olevan jokin kysymys siitä, että Vanhan Testamentin usko ja vanhurskaus eivät ole yhtä kuin UT:n pelastus, eivätkä siten koske meitä tänä päivänä, vaan me pidämme kaiken Raamatun toisesta puoliskosta.

Ensiksikin, ennenkuin siirryn Uuteen Testamenttiin, miksi sanon, että nykypäivän kristityt eivät yleisesti ottaen usko, että Vanhan Testamentin vanhurskaus ja Uuden Testamentin pelastus ovat itseasiassa samanarvoiset? Helppoa. Jos näin olisi, niin kun Hesekielin luvut 3 ja 18 täsmentävät, että vanhurskas voi kääntyä pois Herrasta, tehdä jumalattomuutta ja siksi kuolla synneissään, se olisi todiste väitteelleni, että vanhurskaus ja pelastus ovat sama asia. Mutta koska Raamattuun uskovien yleinen konsensus on, että pelastetut uudestisyntyneet yksilöt eivät voi tehdä törkeää syntiä siinä määrin, että päättäisivät hyljätä (ei menettää) pelastuksensa, se juuri sanoo, että he eivät rinnasta

vanhurskautta pelastukseen. Muutoin tämä asia on päivänselvä.

Ja tehkäämme selväksi, että en puhu sellaisesta, joka menettää pelastuksensa, enkä myöskään sellaisesta, jolla ei ole koskaan ollut pelastusta alunperinkään. Tiedän... Tiedän... tämä asia näyttää vain olevan sopimaton, että joku, joka todella pelastuu ja jossa Pyhä Henki asuu, voisi todella tehdä päätöksen ja sanoa, että hän mieluummin nauttii synnin miellyttävistä hedelmistä yhden päivän ajan kuin Herran läsnäolosta ikuisesti. Oikein? Eikö se ole osa ongelmaa? Tietenkin toinen tärkeä näkökohta tässä on usko siihen, että uudestisyntyneellä on kyky valita jokin muu tie kuin vaellus Herran kanssa. Toisin sanoen tuon valinnan tekeminen on mahdotonta pelastetulle. Jumala kieltää ja estää sen tapahtumasta. Kun ihminen on luovuttanut elämänsä Kristukselle, hänestä ei tule vain Hänen orjansa, vaan hän on kahlittu, eikä hänellä ole kykyä vapautua pyhistä siteistään.

Luonnollisesti meidän on kysyttävä, miksi joku haluaisi erottaa itsensä Jeesuksesta. Niille meistä, jotka olemme todella sitoutuneet Häneen pelastuksen jälkeen, tämä on alun alkaen typerä ajatus. Mutta tiedäthän, että uskossa on eri asteita. Jotkut meistä ovat sitoutuneempia kuin toiset. Jotkut ovat tyytyväisiä, kunhan vain pelastuvat, eikä heidän kristillisessä elämässään tapahdukaan paljon muuta. Jopa itse hedelmää on melko vaikeaa havaita. Kuitenkin, kuten olen yrittänyt vaivalla osoittaa, jotkut joutuvat kurittomiin seurakuntiin ja heidät johdetaan väistämättä pimeille poluille. Uskon ehdottomasti, että Pyhä Henki tekee kaikkensa pitääkseen tuon henkilön Jumalan valtakunnassa, mutta pakottaako Jumala hänet loppujen lopuksi jäämään, jos hän on sidottu törkeään syntiin ja päättää tahallaan pysyä siinä? Vaikka Jumala varoittaa tällaista henkilöä esimerkiksi Israelin vihaamisesta ja sen kiroamisesta, että se on Hänelle inhotus, mutta silti tämä henkilö halveksii edelleen sitä, mitä Jumala rakastaa, niin eikö sillä ole seurauksia? Äläkä sano minulle, että pelastettu ei voi tulla siihen tilaan, että vihaa Israelia, mikä on sama kuin vihata Jumalaa. Et vain ole realistinen ja minun on kyseenalaistettava ymmärryksesi koskien ihmisluontoa.

Otsikkomme mukaan mitä luvulla Room. 6 on kerrottavaa meille kristityn synnistä? Puhuessaan kristityille veljille, ts. Herraan Jeesukseen Kristukseen uskoville, Paavali kysyy Room. 6:1-2:

Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi

tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?

Jos samanlainen kysymys esitettäisiin jostain muusta aiheesta kuin synnistä, miten tulkitsisit sen? Entä jos kysymys olisi esimerkiksi tällainen:

Jatkatko vetelää ja laiskaa elämää päästyäsi fyysisesti kuntoon? Kuinka voit palata lihavaksi laiskiaiseksi päästyäsi eroon kiloista ja tunnet olosi vahvaksi ja terveeksi?

Tässä heikossa analogiassa meillä on henkilö, joka muutti tapojaan ja aloitti fyysisen kuntoilun ja ruokavalion, joka muutti täysin hänen ulkonäkönsä ja tunteensa. Mutta ehkä hän on hieman lipsunut. Hänen terveysvalmentajansa ihmettelee, miten on mahdollista, että hän päättää heittää pois kaiken saavuttamansa.

Hänellä on nyt kaikki kasassa. Hänen ponnistelunsa toivat hänelle enemmän hyötyä, kuin hän voi ilmaista, mutta hän on palaamassa vanhoihin tapoihinsa huonojen valintojen vuoksi, joita hän on alkanut noudattaa.

Onko tämä pohjimmiltaan erilainen kuin Paavalin kysymys? Voiko Jeesuksen veren kautta pelastettu ihminen vakavasti harkita synnin tekemistä kuten ennenkin ja siten röyhkeästi käyttää hyväkseen Jeesuksen hänelle vuodattamaa armoa? Paavali pohjimmiltaan sanoo: ”Lasketko leikkiä? Haluatko palata takaisin elämään vanhassa synnissäsi? Oletko tosissasi?”

Paavalin kysymykset osoittavat siis, että ihmisellä on mahdollisuus valita. Joko totella Herraa ja vaeltaa kaikilla Hänen teillään tai sitten ei. Meillä kaikilla on tehtävänä tämä päätös, jopa uudestisyntyneinä. Muutamaa jaetta myöhemmin käsiteltyään, mitä synnille kuoleminen tarkoittaa, Paavali toteaa jakeessa Room. 6:11:

Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.

Saanan kysyä: Jostain kumman syystä olet [Tony Robbins](#)'in konferenssissa ja sinulle kerrotaan, että seuraava tapahtuma on tulen päällä kävely. Jos teet tulikävelyn, sinun on kuljettava kolme metriä hehkuvien hiilien päällä. Et ehkä ole täysin vakuuttunut siitä, että olet täysillä mukana tässä toiminnassa, joten mitä sanot? ”Harkitsen sitä.” Toisin sanoen sinulle

esitetään tämä valinta, ja sinä ajattelet sitä.

Kun Paavali sanoo, että sinun on pidettävä itseäsi kuolleen synnille, niin onko se ehdottomuus, että tämä on jotain, mitä jo olet tekemässä, vai onko se päätös, jonka voit tehdä ja sitten elää sillä tavalla? Toisin sanoen, onko synnille kuolleen eläminen pakko, vai onko se valinta?

Seuraavat pari jaetta jatkavat tällä linjalla. Paavali kehottaa Room. 6:12-13:

Älköön siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että olette kuuliaiset sen himoille, älkääkä antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille.

Kun äitini kielsi minua menemästä järveen uimaan, koska olin juuri syönyt ja voisin saada kramppeja, yritän miettiä, teinkö aina, niinkuin hän käski. Olisikohan joskus ollut hetki tai kaksi, jolloin en välittänyt hänen varoituksesta ja menin kuitenkin uimaan heti syötyäni?

Kun Paavali sanoo, että älä tee sitä ja tätä, se tarkoittaa, että henkilö voi hyvinkin tehdä sen varoituksesta huolimatta. Tuo pieni vapaan tahdon kysymys on aina tiellä ja saa meidät tekemään valintoja – joskus hyviä ja joskus huonoja.

Paavali ei lopeta vielä. Hän jatkaa Room. 6:15-16:

Kuinka siis on? Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain alla, vaan armon alla? Pois se! Ettekö tiedä, että kenen palvelijoiksi, ketä tottelemaan, te antaudutte, sen palvelijoita te olette, jota te tottelette, joko synnin palvelijoita, kuolemaksi, tahi kuuliaisuuden, vanhurskaudeksi?

En tiedä toisista, mutta minä en voi tulkita tätä millään muulla tavalla, kuin että Paavali sanoo, että meidän on tehtävä valinta. Jos - hyvin tärkeä ehto - jos valitsemme synnin, se on isäntämme ja johtaa kuolemaan. Älä tee sitä! Valitse elää vanhurskaudessa. Et tule katumaan.

Huomaa myös, miten Paavali muotoilee tämän lausunnon. Puhuessaan uskoville hän sanoo, että tottelemalla Kristuksen käskyjä pelastuksessanne, teistä tulee vanhurskaita. Tässä jälleen rinnastamme vanhurskauden pelastukseen. Ehkä siinä on jotakin perää.

Toivon, että välitän Paavalin tässä luvussa tuoman tarkoituksen. Kristillisessä elämässämme meille tarjotaan monia tilaisuuksia tehdä syntiä. Koska synnin tekemättä jättäminen on hyvä ja oikea tie elämään, meidän tulisi tietenkin torjua se, mikä vahingoittaa meitä. Tilaisuus tehdä väärin on kuitenkin aina olemassa ja voimme tehdä niin, koska olemme vapaatahtoisia yksilöitä, jotka on luotu Jumalan kuvaksi – emme ole automaatteja, pakotettuja vaeltamaan kuuliaisuudessa.

Tämä ei eroa siitä, mitä Vanhan Testamentin profeetat sanoivat. He varoittivat ihmisiä tekemästä syntiä ja silti he tekivät. Miksi? Koska synti on mukavaa jonkin aikaa. Ihmiset eivät pidä siitä, että heille sanotaan, mitä ei saa tehdä. Se ärsyttää heitä, koska he luulevat tietävänsä paremmin. Herra voi olla meissä ja kaikkialla ympärillämme, mutta väistämättä etsimme tyydytystä muualta. Miksi? Koska ihmisillä on usein taipumus olla ylimielisiä ja itsepäisiä. Se saa minut ajattelemaan kapinallisia Jumalan poikia. Katso, missä he olivat ja mitä kaikkea Jumala oli heille antanut. He olivat itse Jumalan läsnäolossa! Mitä he silti tekivät? He ylittivät Jumalan rajat. Miksi me tavalliset kuolevaiset luulemme olevamme erilaisia ja parempia kuin langenneet enkelit?

Koska tämä kommentaari käsittelee lukua Room. 6, en käsittele lukua Room. 7 paitsi toteamalla, että Paavali hahmottelee siinä kamppailuaan lihallisen synnin ruumiinsa kanssa. Me emme ole erilaisia. Voimmeko voittaa sen, kuten Paavali? Ehdottomasti! Meillä on sama Pyhä Henki auttajana ja puolustajana. Huomaa kuitenkin, että Hän ei ole pakottaja eikä luolastomestari (Dungeon Master). Hän auttaa meitä, mutta ei pakota.

Johtopäätös Paavalilta itseltään on, että meidän on valittava kuuliaisuus Herralle. Sitä ei pakoteta meille. Näin ollen voimme valita väärin ja päätyä hyvin huonoon tilanteeseen. Kuten olen viime aikoina sanonut, pelastus ei ole vapaalippu ulos vankilasta. Se on keino, jonka avulla voimme toteuttaa Herralle elämisen ilon ja hyödyt, mutta se ei estä meitä kieltämästä sitä, mikä on armollisesti annettu ilmaisena lahjana ja kävelemästä siitä pois. Se ei välttämättä ole helppoa, mutta se on mahdollista. Totuus on, että voimme joko olla hyväksymättä lahjaa, tai vaikka olisimme saaneet sen, voimme päättää lahjoittaa sen uudelleen ja antaa pois.

Tiedän, että tämä syvälinen Raamatun tutkiminen voi aiheuttaa jonkin verran epämukavuutta. Tiedän, että tämä harjoitus kaivautua syvälle

Sanaan voi johtaa epä mukavuuteen. Jotkut miettivät tätä tarkemmin ja tajuavat, että minulla ehkä on joitakin hyviä näkökohtia. Toiset taas pysyvät imemässään opetuksessa eivätkä halua ymmärtää asiaa syvällisemmin, koska se ei sovi heidän narratiiviinsa.

Keskeistä tässä kaikessa on, että me, jotka olemme tietoisia näistä asioista ja haluamme varmistaa kulkevamme läheisesti Jumalan kanssa satunnaisista lipsahduksista huolimatta, emme ole niitä, joilla on syytä huoleen. Huoli koskee uskovia, jotka pysyvät synnissä, vaikka tietävät sen olevan väärin ja jatkavat sitoutuen siihen tietoisesti. Siinä on iso ero ja toivon, että sen tunnustaminen auttaa meitä näkemään enemmän silmästä silmään.

JAA TÄTÄ